

Sygn. akt VIII Ns 788/15

POSTANOWIENIE

27 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Aleksandra Klepacz

po rozpoznaniu na rozprawie 23 października 2015 r. we W.

sprawy z wniosku P. P.

przy udziale J. P.

o zobowiązanie do opuszczenia mieszkania

postanawia:

I. oddalić wniosek;

II. przyznać adwokatowi P. M. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu;

III. przyznać adwokat M. O. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi postępowania z urzędu;

IV. obciążyć Skarb Państwa opłatą od wniosku, od obowiązku uiszczenia której wnioskodawczyni została zwolniona.

Sygn. akt VIII Ns 788/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni P. P. wniosła o nakazanie uczestnikowi postępowania J. P. opróżnienie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W. na podstawie art. 11a ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015, poz. 1390, j.t.) w związku ze stosowaniem przez niego przemocy psychicznej w stosunku do wnioskodawczyni, jej małoletniego brata i matki - byłej małżonki. Nadto wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

W uzasadnieniu P. P. podniosła, że jest współwłaścicielką lokalu mieszkalnego, w którym zamieszkuje również uczestnik postępowania - ojciec wnioskodawczyni, małoletni brat wnioskodawczyni oraz była małżonka uczestnika. Wnioskodawczyni podniosła, że uczestnik od kilku lat stosuje w sposób ciągły przemoc psychiczną wobec domowników. Problemy nasilają się po spożyciu przez J. P. alkoholu, kiedy staje się agresywny i pobudzony. Uczestnik ma zdiagnozowaną chorobę psychiczną z rozpoznaniem zaburzenia afektywnego dwubiegunowego. J. P. wyzywa domowników i upokarza ich, bliscy są zmuszeni kilka razy w miesiącu wzywać Policję, a wskutek interwencji uczestnik jest kierowany na leczenie przymusowe. Po opuszczeniu szpitala uczestnik wraca do negatywnego stanu sprzed skierowania. W tym stanie rzeczy, w ocenie wnioskodawczyni, wniosek jest uzasadniony ze względu na konieczność zapewnienia jej i mieszkającym wraz z nią osobom bezpieczeństwa i spokoju, którego odmawia im swoim zachowaniem uczestnik postępowania.

Postanowieniem z 13 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym zwolnił wnioskodawczynię od kosztów sądowych w całości oraz ustanowił dla niej adwokata z urzędu (k. 16).

Na rozprawie 07 sierpnia 2015 r. uczestnik postępowania J. P. wniósł o oddalenie wniosku, dodając, że nie ma gdzie mieszkać, jest chory, a w mieszkaniu zachowuje się bardzo cicho. Podał, że bardzo kocha swoją rodzinę i nigdy by ich nie skrzywdził. Uczestnik postępowania wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z 21 września 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym ustanowił dla uczestnika postępowania adwokata z urzędu (k. 16).

Uczestnik postępowania J. P., pismem z 13 października 2015 r. (k. 82), wniósł o oddalenie wniosku oraz zasądzenie od wnioskodawczyni kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi postępowania z urzędu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko J. P. wskazał, że brak jest podstaw, by twierdzić, że uczestnik postępowania dopuścił się względem wnioskodawczyni czynów wyczerpujących dyspozycję art. 2 pkt 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Zarzucił, że wnioskodawczyni nie wskazuje konkretnych zachowań ojca kierowanych przeciwko niej, nie wskazuje również jakie miałyby one wywierać skutki w stosunku do jej osoby. Trudno również dopatrzeć się na zdjęciach załączonych do wniosku dowodów świadczących o stosowaniu przez uczestnika postępowania przemocy wobec wnioskodawczyni. Twierdzenia wnioskodawczyni są ogólnikowe i stanowią powtórzenie ustawowych przesłanek stosowania art. 11a powołanej ustawy. Nadto zarzucił, że wnioskodawczyni wykazuje brak konsekwencji, bowiem z przesłuchań przeprowadzonych przez funkcjonariuszy Policji wynika, iż wnioskodawczyni zaprzeczała jakoby uczestnik znęcał się nad nią i jej bratem. Nadto wskazał, że w protokole zakończenia procedury Niebieskiej Karty wskazano na brak interwencji oraz niepokojących sygnałów, jak również na fakt podejmowania leczenia psychiatrycznego przez osobę wskazaną jako sprawca przemocy. W świetle tych okoliczności, w ocenie uczestnika postępowania, brak jest podstaw by twierdzić, że wnioskodawczyni jest ofiarą przemocy ze strony uczestnika, tym bardziej nie można uznać, aby zachowania uczestnika czyniły szczególnie uciążliwym wspólnie z nim zamieszkiwanie.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

Wnioskodawczyni P. P. i jej ojciec – uczestnik postępowania J. P. są współwłaścicielami w udziałach po 1/2 części nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny położony przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu IV. Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...).

We wskazanym lokalu wnioskodawczyni zamieszkuje razem z uczestnikiem J. P., matką - była żoną uczestnika oraz małoletnim bratem - synem uczestnika.

[dowody: - okoliczności bezsporne,

- umowa darowizny z 28.03.2013 r. - akt notarialny rep. (...) – k. 10 – 11,

- odpis skrócony aktu urodzenia P. P. k. 12,

- przesłuchanie wnioskodawczyni P. P., protokół elektroniczny z 23 października 2015 r.]

Uczestnik postępowania J. P. ma stwierdzoną chorobę psychiczną z rozpoznaniem zaburzeń afektywnych dwubiegunowych, z powodu której leczy się psychiatrycznie od 2010 r.

Przebieg choroby uczestnika postępowania charakteryzuje się wielomiesięcznymi okresami wyciszenia, gdy zażywa on regularnie leki i stosuje się do wskazań lekarskich oraz epizodami maniakalnymi, spowodowanymi odstawieniem leków.

W okresach pogorszenia stanu zdrowia i występowania epizodów maniakalnych z objawami psychotycznymi, które zwykle trwają około miesiąca i kończą się hospitalizacją, uczestnik postępowania J. P. stosuje agresję słowną wobec swojej byłej żony E. P., którą m.in. publicznie pomawia o prostytuowanie się, wyzywa wulgarnymi słowami, kradnie papierosy, podsłuchuje jej rozmowy, jest o nią chorobliwie zazdrosny. Ubliża również swojemu synowi z powodu otyłości.

Stan wzmożonej pobudliwości – maniakalny uczestnika postępowania pojawia się po zaprzestaniu przyjmowania przez niego leków, wpada on wówczas w ciąg alkoholowy.

Zachowanie uczestnika w trakcie nawrotów choroby jest uciążliwe dla bliskich. J. P. wraca do domu nocą pod wpływem alkoholu, zakłócając sen domowników. Zdarzyło mu się zostawić klucze od mieszkania oraz dokumenty w taksówce. Miało miejsce zdarzenie, że latem włączył ogrzewanie, a także sytuacja kiedy porysował pisakiem meble w domu czy groził podpaleniem mieszkania.

Uczestnik postępowania nie kontroluje wskazanych zachowań. Nie jest w stanie wyjaśnić powodu dla którego odstawia przyjmowanie leków. Po odbytym leczeniu, negatywne objawy chorobowe ustępują i zachowanie J. P. normuje się.

Z powodu choroby psychicznej uczestnik postępowania był siedmiokrotnie hospitalizowany, ostatnio w okresie od 17 czerwca do 14 lipca 2015 r.

W przeszłości uczestnik postępowania nadużywał alkoholu, uczęszczał na spotkania AA.

[dowody: - opinia psychologiczna z 05 października 2012 r. – k. 13,

- karta informacyjna z 14.07.2015 r. – k. 32,

- karta konsultacyjna izby przyjęć – k. 50,

- postanowienie z 14 października 2010 r. akta o sygn. III RNs 1169/10,

- postanowienie z 16 lipca 2012 r. akta o sygn. III RNs 811/12,

- postanowienie z 08 października 2012 r. akta o sygn. III RNs 1085/12,

- postanowienie z 31 lipca 2014 r. akta o sygn. III RNs 1051/14,

- fotografie k. 14-15;

- zeznania świadka B. M., protokół elektroniczny z 07 sierpnia 2015r.,

- zeznania świadka B. J., protokół elektroniczny z 07 sierpnia 2015r.,

- przesłuchanie uczestnika postępowania, protokół elektroniczny z 23 października 2015 r.

- przesłuchanie wnioskodawczynie, protokół elektroniczny z 23 października 2015 r.]

W mieszkaniu wnioskodawczynie oraz uczestnika postępowania na początku choroby J. P. w 2012 r. często dochodziło do interwencji Policji.

W późniejszym okresie doszło do niej 17 czerwca 2014 r., kiedy wezwano pogotowie ratunkowe i uczestnik został przewieziony do szpitala psychiatrycznego na leczenia, a ostatnio 15 czerwca 2015 r. wnioskodawczynie zgłosiła negatywne zachowania J. P. w miejscu zamieszkania

Po interwencji Policji 17 czerwca 2014 r. Zespół (...) ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie we W. wszczął procedurę i założył Niebieską Kartę celem przeciwdziałania przemocy w rodzinie i pomocy dotkniętym przemocą ze strony J. P. E. P. i jej synowi.

Procedura Niebieskiej Karty została zakończona 17 czerwca 2015 r. z uwagi na brak interwencji oraz niepokojących sygnałów. Od dnia interwencji J. P. utrzymuje abstynencję, kontynuuje leczenie psychiatryczne. Brak było incydentów przemocy, ani interwencji Policji.

[dowody:- informacja KP W. k. 41,

- notatka urzędowa z 18 lipca 2014 r. k. 42,

- notatka urzędowa z 15.06.2015 r. k. 43,

- akta postępowania KP W. RSD 1482/15 k. 47-53,

- dokumentacja procedury Niebieska Karta w rodzinie P. k. 54-69,

- protokół z zakończenia procedury (...) k. 69,

- zeznania świadka Z. P., protokół elektroniczny z 07 sierpnia 2015)

Matka wnioskodawczyni E. P. 08 czerwca 2015 r. złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa przez J. P. polegające na znęcaniu się psychicznym, a 09 lipca 2015 r. wydano postanowienie o wszczęciu dochodzenia przeciwko J. P. o przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k.

Przesłuchana w tym postępowaniu w charakterze świadka wnioskodawczyni P. P. 20 sierpnia 2015 r. zeznała, że J. P. nie znęca się nad nią ani nad jej bratem, czepia się ich i ma swoje uwagi, ale gdy mu odpowiedzą to słucha się ich i daje im spokój. Zeznała również, że od 20 lipca 2015 r. uczestnik nie wywołuje awantur, jest spokojny i bierze lekarstwa.

[dowód: akta postępowania KP W. RSD 1482/15 k. 47-53]

Wnioskodawczyni P. P. nie jest obiektem agresywnych zachowań uczestnika postępowania J. P.. Przeciwnie, jest osobą która spośród domowników ma z nim najlepszy kontakt, potrafi porozumieć się z uczestnikiem postępowania w sprawach bieżących życia codziennego, co czyni również w imieniu pozostałych domowników.

Aktualnie zachowanie uczestnika postępowania nie budzi zastrzeżeń. Od lipca 2015 r. uczestnik postępowania regularnie przyjmuje leki, jest spokojny, uczęszcza na comiesięczne wizyty psychiatryczne. Uczestnik partycypuje w kosztach utrzymania wspólnego mieszkania, płaci także alimenty na dzieci w wysokości 1.000 zł.

Uczestnik postępowania J. P. ma 51 lat, wykształcenie średnie techniczne, pracuje zawodowo jako monter.

[dowody:- przesłuchanie wnioskodawczyni, protokół elektroniczny z 23 października 2015 r.,

- przesłuchanie uczestnika postępowania, protokół elektroniczny z 23 października 2015 r.]

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zwążył, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu.

Materialnoprawną podstawą wniosku jest art. 11a ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015, poz. 1390, j.t.), który w ustępie 1. stanowi, że jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania.

W myśl regulacji zawartej w art. 11a ust. 2 u.p.p.r. sprawę dotyczącą zobowiązania do opuszczenia mieszkania osoby stosującej przemoc w rodzinie sąd rozpoznaje w trybie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym.

Nalożenie obowiązku opuszczenia mieszkania może mieć miejsce w przypadku stosowania przemocy w rodzinie, której legalną definicję wprowadził art. 2 pkt 2 powołanej ustawy, określając przemoc w rodzinie jako jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób najbliższych, a także osób wspólnie zamieszkujących lub gospodarujących, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą.

Tytułem wstępu należy wyjaśnić, iż przepis art. 11a pozwala na sądowe (z wykorzystaniem prawa cywilnego) nałożenie, na wniosek osoby dotkniętej przemocą, obowiązku opuszczenia mieszkania przez osobę stosującą przemoc w rodzinie, a następnie wykonanie tego obowiązku. Warunkiem uruchomienia procedury przewidzianej w art. 11a powołanej ustawy jest wspólne zamieszkiwanie (wspólne zajmowanie mieszkania) osoby stosującej przemoc i ofiary tej przemocy. Do opuszczenia mieszkania może zostać zobowiązany członek rodziny. W ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie pojawia się definicja legalna członka rodziny (art. 2 pkt 1), która ma charakter normatywnie wiążący. Definicja ta odwołuje się przede wszystkim do objaśnienia wyrażeń ustawowych zawartych w art. 115 k.k. Według § 11 tego artykułu osobą najbliższą jest małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu.

Wreszcie warunkiem wszczęcia postępowania sądowego w przedmiocie zobowiązania do opuszczenia mieszkania jest "żądanie" (wniosek) ofiary przemocy ("osoby dotkniętej przemocą"). Nie może takiego wniosku złożyć inna osoba, np. świadek przemocy lub osoba jedynie wspólnie z ofiarą zamieszkująca, w stosunku do której przemoc nie jest stosowana. Nie jest także możliwe podjęcie stosownego postępowania przez sąd z urzędu. Stosowny wniosek może złożyć prokurator, do czego uprawniają go przepisy określające udział tego organu w postępowaniu cywilnym (tak Andrzej Kiełtyka, Komentarz do art.11(a) ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, Lex Omega, stan prawny 27.03.2015).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należało, iż przesłanki zastosowania art. 11a powołanej ustawy nie zostały spełnione, skutkiem czego wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przede wszystkim, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, opartego na dowodach z dokumentów oraz osobowych źródłach dowodowych w postaci zeznań świadków i przesłuchaniu wnioskodawczynie oraz uczestnika postępowania, wnioskodawczynie nie jest osobą dotkniętą przemocą ze strony uczestnika postępowania. Tym samym nie posiada ona legitymacji czynnej dla skutecznego złożenia wniosku o nakazanie uczestnikowi opuszczenia mieszkania. Jak wynika bezpośrednio z przesłuchania wnioskodawczynie, mające miejsce w przeszłości agresywne zachowania uczestnika postępowania takie jak obraźliwe komentarze, wyzwiska, nie były do niej skierowane, natomiast była ona świadkiem takich zachowań uczestnika postępowania w stosunku do pozostałych domowników, to jest młodszego brata wnioskodawczynie i jej matki – byłej żony uczestnika. Powyższe potwierdzają również dowody z dokumentów zgromadzonych w sprawie w postaci notatek Policji oraz dowody zgromadzone w postępowaniu przygotowawczym - dochodzeniu przeciwko J. P. o przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k., gdzie wnioskodawczynie przesłuchana w charakterze świadka 20 sierpnia 2015 r. zeznała, że J. P. nie znęca się nad nią ani nad jej bratem, czepia się ich i ma swoje uwagi, ale gdy mu odpowiedzą to słucha się ich i daje im spokój. Dodatkowo wskazała, że uczestnik postępowania całą agresję wyładowuje na byłej żonie oraz, że od 20 lipca 2015 r. uczestnik nie wywołuje awantur, jest spokojny i bierze lekarstwa. Powyższe wnioskodawczynie potwierdziła podczas przesłuchania w niniejszej sprawie na rozprawie 23 października 2015 r. Tym samym wnioskodawczynie konsekwentnie zaprzecza, aby była ofiarą przemocy uczestnika postępowania, wskazując nawet, iż to właśnie ona ma z nim najlepszy kontakt, potrafi się z nim porozumieć, co czyni także na prośbę swojej mamy. Jak wskazała wnioskodawczynie powodem dokonania na jej rzecz darowizny udziału we

własności nieruchomości była właśnie okoliczność, że to ona potrafi porozumieć się z uczestnikiem postępowania w sprawach bieżących życia codziennego.

W tym miejscu wskazać należy, iż w toku przesłuchania wnioskodawczynie wyjaśniła, że wniosek w niniejszej sprawie został złożony przez nią ze względu na to, iż jest ona współwłaścicielem lokalu mieszkalnego. Tymczasem podkreślenia wymaga, iż z punktu widzenia nałożenia obowiązku przewidzianego w art. 11a u.p.p.r. nie ma znaczenia, kto i jaki posiada tytuł prawny do zajmowania mieszkania. Przepis nie wyklucza zobowiązania do opuszczenia mieszkania osoby, która posiada wyłącznie taki tytuł, gdyż w wyniku orzeczenia sądowego tytułu prawnego do zajmowania mieszkania osoba ta nie traci. Następuje czasowe (ale bez wskazania czasu trwania) ograniczenie prawa do korzystania z mieszkania. Orzeczenie sądowe może być zmienione lub uchylone w razie zmiany okoliczności (S. S., Ustawa..., s. 159).

Poza brakiem legitymacji czynnej wnioskodawczynie, który stanowi samodzielną przesłankę oddalenia wniosku, wskazać także należy, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby zachowanie uczestnika postępowania polegało na stosowaniu przemocy, której definicja zawarta jest w art. 2 pkt 2 powołanej ustawy. W szczególności, z uwagi na specyfikę choroby psychicznej uczestnika postępowania nie sposób zarzucić mu umyślności w działaniu. Jak wskazał J. P. podczas przesłuchania, czasem przestaje brać leki, jednak nie wie czemu. Uczestnik postępowania nie kontroluje wskazanych zachowań. Nie jest w stanie wyjaśnić powodu dla którego odstawia przyjmowanie leków, co skutkuje pogorszeniem stanu zdrowia i występowaniem epizodów maniакаlnych. Zachowania wynikające z choroby nie są celowe, wynikają ze stanu wzmożonej pobudliwości. Co więcej, jak wynika z bezspornych w tym zakresie ustaleń stanu faktycznego, potwierdzonych nie tylko w przesłuchaniu wnioskodawczynie i uczestnika, ale także ustaleniami Zespołu (...) ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie we W., który wszczął procedurę Niebieskiej Karty, a następnie zakończył ją 17 czerwca 2015 r., od dnia interwencji J. P. utrzymuje abstynencję, kontuuje leczenie psychiatryczne, brak było incydentów przemocy, ani interwencji Policji. W tych okolicznościach nie sposób ustalić, aby zachowanie uczestnika postępowania wyczerpywało znamiona przemocy w rodzinie, określone art. 2 pkt 2 powołanej ustawy.

Wreszcie, dla wypełnienia dyspozycji art. 11a powołanej ustawy konieczne jest, aby zachowanie polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie czyniło szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Wnioskodawczynie nie wykazała przy tym, aby skierowane wobec niej zachowania uczestnika postępowania nie tylko miały charakter przemocy psychicznej, ale także aby czyniły szczególnie uciążliwym wspólne z nim zamieszkiwanie. Tymczasem zachowanie polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie musi czynić "szczególnie" (tzn. że coś wyróżnia się na tle innych podobnych zjawisk bądź zakres lub natężenie tego jest większe niż zwykle - Inny słownik języka polskiego, t. 2, P-Ż, red. M. Bańko, Warszawa 2000, s. 741) "uciążliwym" wspólne zamieszkiwanie z innym członkiem rodziny. (...) to trudny do zniesienia, przykry, przeszkadzający swoją obecnością lub zachowaniem (Inny słownik..., s. 884-885). Musi wobec tego występować uciążliwość o szczególnie dużym nasileniu, niezwykłym, wyjątkowym. Wprawdzie wspólne zamieszkiwanie z osobą chorą psychicznie, przy uwzględnieniu specyfiki choroby zdiagnozowanej u uczestnika postępowania jako zaburzeń afektywnych dwubiegunowych, niesie ze sobą niedogodności, a także element niepewności, jednak należy mieć na względzie, iż zachowania wywołane stanem chorobowym nie są przez uczestnika zamierzone.

Mając na względzie powyższe ustalenia stanu faktycznego oraz oparte na nich rozważania, w ocenie Sądu wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, o czym orzeczono jak w punkcie I. sentencji postanowienia.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd, mając na uwadze wynik postępowania oraz fakt zwolnienia wnioskodawczynie od kosztów sądowych w całości, obciążył Skarb Państwa opłatą od wniosku (punkt IV. sentencji postanowienia).

Kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocników przyznaných z urzędu zarówno wnioskodawczynie jak i uczestnikowi postępowania Sąd, w punktach II. III. sentencji orzeczenia, obciążył Skarb Państwa, określając stawkę wynagrodzenia zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), powiększoną o podatek VAT.